

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/49/2020
Identifikačné číslo spisu: 6716010462
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6716010462.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej. v trestnej veci obvineného I. T. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 22. júna 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného I. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. novembra 2016, sp. zn. 4To/66/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. T. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 28. septembra 2016, sp. zn. 5T/113/2016 uznal obvineného I. T. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného v bode 1) uvedeného rozsudku zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v bode 2) dotknutého rozsudku z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že :

1) dňa 22.04.2016 v čase okolo 14:00 hod. vošiel do zariadenia pod názvom „G.“ vo X., okres X., kde pracovala B. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, X. a kde sa v tom čase tam aj nachádzala, pričom pristúpil k pultu za ktorým menovaná pracovala a na pult položil bejzbalovú palicu zabalenú v čiernej igelitovej taške a začal jej vulgárne nadávať a požadovať od nej telefón na jej priateľa s tým, že ak tak neurobí, tak jej odreže nohy a ruky, pričom B. P. mu telefónne číslo na svojho priateľa nechcela dať ale v obave o svoje zdravie a život mu sľúbila, že mu požadované telefónne číslo dá po skončení práce a požiadala ho, aby odišiel, čo on ale neurobil a čakal ju pred robotou, pričom keď B. P. v čase o 15:00 hod. dňa 22.04.2016 odchádzala z práce, tak ku nej opätovne pristúpil a to pri východe zo zariadenia „G.“ vo X. a začal jej opätovne vulgárne nadávať a vyhrážať sa jej zabitím, pričom hovoril, že ak mu nedá požadovaný telefón tak jej ruky a nohy odreže a že jej priateľovi vystrelí mozog z hlavy, pričom ju sprevádzal až k jej autu, kde následne, keď do neho chcela nastúpiť, tak jej v tom zabránil a opakovane od nej pýtal telefónne číslo na jej priateľa, pričom keď sa B. P. nakoniec podarilo do auta nastúpiť a zamknúť v ňom, tak sa jej vyhrážal, že jej rozbije okienko na aute, pričom B. P. nakoľko vedela že je

schopný svoje vyhrážky naplniť, nakoľko tak už v minulosti urobil, mu otvorila dvere, kde on si následne ku nej sadol na miesto spolujazdca a opätovne jej pod hrozbou násillia a smrti prikázal, aby mu dala telefónne číslo na jej priateľa pričom ju ťahal za vlasy, kde B. P. mu zo strachu o svoj život a zdravie nakoniec požadované telefónne číslo poskytla,

2) v období od januára 2015 najneskôr do 19.05.2016 v meste X., okres X. a na iných miestach prenasledoval svoju bývalú družku, matku ich spoločného dieťaťa B. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., C. XX po tom, ako táto v januári 2015 ukončila ich vzťah, načo sa jej začal vyhrážať že ak si nájde iného, tak ju dá na vozík alebo zabije, že si ju odsedí, správa sa voči nej majetnícky, že mu patrí, zároveň neustále vyhľadával osobnú blízkosť B. P. a fyzicky ju sledoval, čakával ju pred prácou, následne jej písal informácie čo ona robí, neustále chodil na adresu, kde býva a hádzal kamene do okna, vykrikoval pod oknami a trúbil na aute,

neustále ju kontaktoval prostredníctvom elektronickej komunikácie, napriek tomu, že si zmenila telefónne číslo, opakovane ju kontaktoval cez aplikácie Viber a Whatsupp mnohopočetnými vulgárnymi vyhrážkami správami a to proti jej vôli, nakoľko mu opakovane dala v správach najavo aby jej dal pokoj, kde násillné a vulgárne správanie voči nej sa stupňovalo až do tej miery, že dňa 22.04.2016 v čase okolo 14.00 hod prišiel za B. P. do práce do N. vo X., sídlisko X., kde na pult vyložil bejzbalovú palicu v čiernej igelitovej taške, kde jej začal vulgárne nadávať, žiadal od nej tel. číslo na jej súčasného známeho, vyhrážal sa jej slovami, že jej nohy a ruky odreže, následne ju čakal pred prácou, kde vravel že ju zoberie do lesa a zabije ju,

čím takto u B. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., C. E.

XX týmto svojim dlhodobým správaním vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie a podstatným spôsobom zhoršuje kvalitu života až natoľko, že bola nútená dočasne odísť zo X. na iné miesto Slovenskej republiky.

Za to okresný súd uložil obvinenému I. T. podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 24. novembra 2016, sp. zn. 4To/66/2016 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Michaely Maťúchovej, so sídlom v Bratislave, Begóniová 19, vo svoj prospech dovolanie z dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že v prejednávanej veci zistený skutok nebol správne právne kvalifikovaný, keďže mal byť posudzovaný „len“ ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pričom nesprávne právne posúdenie zisteného skutku spočívalo aj v tom, že pri posúdení spáchaného trestného činu nebola použitá zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“. V tejto súvislosti obvinený ďalej namietal, že v prípade posudzovania naplnenia formálnych znakov prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Trestného zákona je potrebné prihliadať aj na materiálny korektív plynúci z ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, v zmysle ktorého je pre odlíšenie priestupku od prečinu potrebné zohľadniť aj intenzitu ich naplnenia. V prejednávanej veci nebola, podľa názoru obvineného, preukázaná dlhodobosť a hromadnosť prenasledovania poškodenej z jeho strany a ani to, že by svojim konaním vzbudil u nej dôvodnú obavu s ohľadom aj na rozpor medzi jej výpoveďami z prípravného a súdneho konania. V tejto súvislosti dovolaateľ poukázal na teoretické definície dlhodobosti, v rámci ktorej vzhliadol možnosť aplikácie výkladu pojmu „po dlhší čas“, pod ktorým ustálená súdna prax chápe časové obdobie prevyšujúce 6 mesiacov, pričom v niektorých prípadoch sa dlhodobosť vykladá orientačným počtom približne 10 útokov v priebehu jedného mesiaca, ďalej teoretické definície stalkingu, dôvodnej obavy, vzbudenia dôvodnej obavy, podstatného zhoršenia kvality života. Poukázal na potrebu rozlišovania, či v

konkrétnom prípade mali páchatel' a poškodený medzi sebou nejaký predchádzajúci vzťah a na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 8Tdo/1107/2013, 8Tdo/1082/2011 a 6Tdo/492/2017. V podanom dovolaní obvinený ďalej namieta, že v prejednávanej veci poškodená, jeho bývalá družka, zmenila svoju výpoveď a poprela, že by sa jej v januári 2015 alebo v G. vo X. vyhrážal, pričom písanie správ poškodenej 22. apríla 2016 predstavuje jeden čiastkový útok a pokiaľ sa vo výroku napadnutého rozsudku uvádza, že malo ísť o neustále útoky, sledovanie, vulgárne nadávanie, tento záver vyplynul len z výpovede poškodenej, pričom v popise skutku absentuje počet a časová následnosť útokov. Ohľadom útoku v G. obvinený namieta, že nejde o čiastkový útok trestného činu nebezpečného prenasledovania, ale iba o trestný čin vydierania, pričom jednočinný súbeh trestných činov nebezpečného prenasledovania a vydierania je vylúčený, keďže trestný čin nebezpečného prenasledovania má subsidiárny vzťah k trestnému činu vydierania. Obvinený s poukazom na odbornú literatúru (Komentár k Trestnému zákonu osobitnej časti, str. 1204, autorov Burda, Čentíš, Kolesár, Záhora a kol.) uviedol, že je vylúčené posúdenie konania páchatel'a, ktorý použil hrozbu smrťou, ťažkou ujmom na zdraví na vynútenie určitého správania ako trestného činu nebezpečného prenasledovania, pretože v takomto prípade ide o trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona. Za nesprávne považoval obvinený aj posúdenie zisteného skutku ako konania závažnejším spôsobom, teda so zbraňou. Dovolateľ ďalej vyjadril názor, že ku skutkovým zisteniam je potrebné doplniť dokazovanie o dôkazy preukazujúce čo predchádzalo jednotlivým čiastkovým útokom zo strany obvineného (milenecká kríza, provokácia poškodenej), intenzitu stupňovania útokov, skutočné vyjadrenie poškodenej, ako ona pociťovala tieto hrozby s ohľadom na osobu obvineného, prečo poškodená hovorila o dôvodnej obave z prenasledovania iba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom od nej upustila, podobu podstatného zhoršenia kvality bežného života poškodenej, aby bolo možné zdefinovať v čom konkrétne tento znak trestného činu nebezpečného prenasledovania spočíval. Obvinený v podanom dovolaní taktiež vyčítal súdom nižšieho stupňa, že pri svojom rozhodovaní nedostatočne zohľadnili jeho osobu a jeho povahové črty, ako aj osobu a osobnostné črty poškodenej a v podstate motív jeho správania, ktorým bola obava o život a zdravie spoločného dieťaťa, prameniaca z toho, že poškodená sa „zaplietla s osobami albánskeho pôvodu“, ktoré aj v minulosti boli súdené za obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami, obchodovanie s ľuďmi, násilnú trestnú činnosť a podobne. K osobe poškodenej dovolateľ uviedol, že nie je bezkonfliktná, ani submisívna, dobrovoľne žila vo vzťahu s mužom impulzívnej a prchkej povahy (obvineným). Tieto skutočnosti mali súdy nižšieho stupňa, podľa názoru obvineného, hodnotiť vzájomne vo všetkých súvislostiach tak, aby správne posúdili znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného prenasledovania, a to „dôvodnej obavy“ s vylúčením útoku v G., ktorý je potrebné preklasifikovať na trestný čin vydierania a „zhoršenia kvality života“ s prihliadnutím na to, či iba jedno vycestovanie možno chápať ako zhoršenie, keď navyše poškodená sama uviedla, že trestné oznámenie išla podať do C. z dôvodu, že tam pozná policajta, ktorý je kamarát, nie preto, že by sa obávala o svoj život alebo zdravie. Záverom obvinený v podanom dovolaní namieta, že jeho konanie malo byť posúdené „len“ ako trestný čin vydierania a zároveň mala byť v tejto súvislosti použitá zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“, pretože jeho vina bola konštatovaná iba na podklade výpovede poškodenej, ktorá opakovane svoju výpoveď menila, pričom súdy nižšieho stupňa brali do úvahy len jej prvotnú výpoveď a na jej následné tvrdenia už neprihliadali. Zároveň sa súdy nižšieho stupňa, podľa názoru obvineného, nevysporiadali s dvomi rôznymi verziami skutkového deja, a to verziou podľa výpovede poškodenej z prípravného konania podporenou len záznamami elektronickej komunikácie a verziou podľa výpovede obvineného podporenej neskoršími výpoveďami poškodenej a výpoveďou bývalej manželky obvineného a vzhľadom na to, že sa priklonili k tej verzii, ktorá vyznieva v neprospech obvineného porušili tým zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Zároveň súdy nižšieho stupňa, podľa názoru obvineného porušili aj zásadu voľného hodnotenia dôkazov tým, že neprihliadli na neskoršie výpovede poškodenej a výpoveď bývalej manželky obvineného. V podstate na podklade vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a zrušil tak uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vo vzťahu ku skutkovým námietkam obvineného poukázal na odôvodnenia rozhodnutí okresného a krajského súdu a namieta, že podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže preskúmať a ani meniť. K námietke obvineného týkajúcej sa právnej

kvalifikácie jeho konania aj ako prečinu nebezpečného prenasledovania prokurátor uviedol, že sa jedná o dva samostatné skutky, pričom každý je kvalifikovaný iným spôsobom, a preto sa nejedná o jednočinný súbeh, ale viacčinný súbeh trestných činov s tým, že skutok právne posúdený ako prečin nebezpečného prenasledovania naplnia všetky zákonné znaky skutkovej podstaty tohto prečinu, pričom vykonané listinné dôkazy vo forme textových správ, ich objem, obsah a časové obdobie ich zasielania a prezentované následky týchto správ preukazujú naplnenie skutkových znakov tohto prečinu. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V doplnení svojho dovolania obvinený namietal nesprávnosť použitia ustanovení § 38 ods. 5 Trestného zákona § 41 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona poukazujúc pritom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 106/2012 z 28. novembra 2012. Opakovane bez bližšej konkretizácie poukázal na rozpory v tvrdeniach poškodenej, svedkov, ktoré vznikali v rôznom čase a ktoré neboli, podľa jeho názoru, vôbec odstraňované, a preto zakladajú vážny dôvod pre spochybnenie dôveryhodnosti svedkov a ich svedeckých výpovedí. Poukazujúc na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL ÚS 21/2000, PL ÚS 6/2004, IV. ÚS 14/2007 označil obvinený postup súdov nižšieho stupňa v prejednávanej trestnej veci za diskriminačný, pretože rovnaké situácie riešili odchylným spôsobom, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa potreby reagovania na argumenty strán konania (sp. zn. III. ÚS 44/2011 z 26. októbra 2011) a starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo i komplexne vychádzajúc z pravidiel formálnej logiky (sp. zn. I. ÚS 114/2008 z 12. júna 2008). V doplnení dovolania obvinený zotrval na svojom konečnom návrhu obsiahnutom v ním podanom dovolaní.

K doplneniu dovolania sa vyjadril prokurátor, ktorý poukázal na svoje predchádzajúce tvrdenia a namietal, že rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu nevykazujú, podľa jeho názoru, znaky arbitrárnosti s tým, že ich odôvodnenie obsahuje dostatok argumentov a právnych úvah, ktorými sa sudy nižšieho stupňa riadili vrátane vysvetlenia použitia ustanovení § 38 ods. 5 Trestného zákona a § 41 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. V tejto súvislosti prokurátor uviedol, že ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona nevyklučuje aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona za súčasného ukladania trestu podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona alebo § 42 ods. 1 Trestného zákona, avšak uvedené aspekty sú vecou právnej úvahy súdu pri rozhodovaní o treste.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený I. T. bol v bode 1) v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel a tento čin spácha na chránenej osobe, ktorou sa v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 5 Trestného zákona rozumie aj bývala družka.

Z obsahu skutku 1) tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate zjednodušene plynie, že obvinený poškodenej vulgárne nadával, požadoval od nej telefón na jej priateľa s tým, že ak tak neurobí, tak jej odreže nohy a ruky, pričom predtým položil na pult, kde pracovala, bejzbalovú palicu zabalenú v čiernej igelitovej taške, opätovne jej vulgárne nadával a vyhrožoval jej zabitím, opätovne jej hovoril, že ak mu nedá požadovaný telefón, tak jej odreže nohy a ruky, jej priateľovi vystrelí mozog z hlavy, bránil jej

nastúpiť do auta, keď sa jej to podarilo, vyhrážal sa, že jej rozbije okienko na aute, nakoľko vedela, že je schopný svoje vyhrážky naplniť, keďže tak v minulosti už urobil, mu dvere otvorila, opätovne jej pod hrozbou násilia a smrti prikázal, aby mu dala telefónne číslo na jej priateľa s tým, že ju ťahal za vlasy, pričom poškodená mu zo strachu o svoj život a zdravie nakoniec požadované telefónne číslo poskytla.

V prejednávanej veci nebolo sporné (obvinený túto skutočnosť nenamietal), že v osobe poškodenej išlo o chránenú osobu (ods. 2 §-u 189), pričom vyššie popísané ustálené konanie obvineného nepochybne znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona napĺňa [obvinený pod hrozbou ublíženia na zdraví a smrti (ale aj za použitia násilia - poškodenú ťahal za vlasy), požadoval od nej telefónne číslo na jej priateľa], čo znamená, že konanie obvineného popísané v bode 1) rozsudku okresného súdu bolo subsumované pod správne ustanovenie Trestného zákona, a teda napadnuté rozhodnutie je založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku 1).

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti namietal, že toto jeho vyššie rozvedené konanie preukázané nebolo, pretože súdy nižšieho stupňa pri ustálení svojich skutkových zistení vychádzali len z výpovedí poškodenej obsahujúce rozpory, ktoré odstránené neboli, navyše poškodená svoju usvedčujúcu výpoveď v konečnom dôsledku zmenila v prospech obvineného, na čo súdy nižšieho stupňa náležite neprihliadli, čím došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov a „v pochybnostiach v prospech obvineného“, k tomu je potrebné uviesť, že ide o námietky skutkového charakteru, keďže dovolateľ sa nimi domáha opätovného hodnotenia vykonaného dokazovania podľa svojich predstáv, preskúmavanie ktorých je v dovolacom konaní na podklade dovolania obvineného vychádzajúc z výslovného znenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona za bodkočiarkou (správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), vylúčené, preto nimi obvinený zjavne dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

V bode 2) v úvode označeným rozsudkom okresného súdu bol obvinený I. T. uznaný vinným z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 138 písm. a) Trestného zákona, pričom s takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona sa okrem iného dopustí ten, kto iného dlhodobo prenasleduje takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu o jeho život alebo zdravie, život alebo zdravie jemu blízkej osoby alebo podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu jeho života, tým, že sa vyhráža ublížením na zdraví alebo inou ujmu jemu alebo jemu blízkej osobe, vyhľadáva jeho osobnú blízkosť alebo ho sleduje, kontaktuje ho prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby proti jeho vôli a tento čin spácha na chránenej osobe, ktorou sa v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 5 Trestného zákona rozumie aj bývala družka a závažnejším spôsobom konania, teda so zbraňou [§ 138 písm. a) Trestného zákona].

Z obsahu skutku 2) tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil, pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate zjednodušene plynie, že obvinený sa poškodenej po tom, čo ukončila ich vzťah vyhrážal, že ak si nájde iného, tak ju dá na vozík alebo zabije, že si ju odsedí, správval sa voči nej majetnícky, neustále vyhľadával jej osobnú blízkosť, fyzicky ju sledoval, čakával ju pred prácou, následne jej písal informácie, čo (ona) robí, neustále chodil na adresu, kde býva, hádzal kamene do okna, vykrikoval pod oknami, trúbil na aute, neustále ju kontaktoval prostredníctvom elektronickej komunikácie, napriek tomu, že si zmenila telefónne číslo, opakovane ju kontaktoval cez aplikácie Viber a WhatsApp mnohopočetnými vulgárnymi vyhrážkami, správami, a to proti jej vôli, nakoľko mu opakovane dala v správach najavo, aby jej dal pokoj, čím u poškodenej týmto svojím dlhodobým správaním vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie a podstatným spôsobom zhoršil kvalitu života až natoľko, že bola nútená dočasne odísť zo X. na iné miesto Slovenskej republiky.

Ani v tomto prípade nebolo sporné (obvinený túto skutočnosť nenamietal), že v osobe poškodenej išlo o

chránenú osobu [ods. 2 písm. a) §-u 360a Trestného zákona], pričom vyššie popísané ustálené konanie obvineného nepochybne znaky prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona napĺňa, čo znamená, že konanie obvineného popísané v bode 1) rozsudku okresného súdu bolo subsumované pod správne ustanovenie Trestného zákona [§ 360 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a) Trestného zákona].

Z vyššie naznačenej skutkovej vety plynie, že obvinený sa stíhaného skutku 2) dopúšťal v čase od januára 2015 do 19. mája 2016, teda viac ako rok a štvrt', a to neustále, rôznymi konkrétnymi vymenovanými početnými konaniami (poškodenú vyhľadával, sledoval, čakával pred prácou, chodil na adresu jej pobytu, hádzal kamene do okna, vykrikoval pod oknami, trúbil na aute, písal jej na Viber a WhatsApp).

Z vyššie citovaného ustanovenia (§ 360a Trestného zákona) je zrejmé, že zákonodarca pojem dlhodobosti bližšie nedefinuje, pričom česká právna teória pod ním rozumie viac ako desať kontaktov počas minimálne 4 týždňov a slovenská právna teória zase minimálne tri útoky počas troch dní, prípadne aj jeden útok, či dva ak trvajú tri dni s tým, že ak útok nie je kontinuálny, musí prebiehať počas prevažnej časti tohto obdobia. Každopádne ale spravidla musí ísť o opakujúce, systematické konanie, ktoré buď vyvoláva u poškodeného obavy o jeho život alebo zdravie alebo podstatným spôsobom znižuje kvalitu jeho života.

V prejednávanej veci aj podľa názoru najvyššieho súdu k takémuto konaniu zo strany obvineného došlo. Vzhľadom na pomerne dlhú dobu takéhoto kontaktovania (viac ako rok a štvrt') a početnosť a rôznorodosť jeho konania, pričom každé jedno z nich samé osebe, ale aj vo vzájomnej súvislosti je, aj podľa názoru najvyššieho súdu, spôsobilé iného významným spôsobom obťažovať a z toho prameniacu obtiažnosť definovania presnej frekvencie toho-ktorého konania, či menovania jednotlivých konkrétnych útokov zo strany obvineného na poškodenú, pristúpili súdy nižšieho stupňa k použitiu výrazu „neustále“, ktorý aj podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne zrozumiteľným spôsobom vyjadruje, že išlo o konanie bez nejakej významnejšej prestávky, pričom jeden a štvrt' ročné obťažovanie bez významnejšej prestávky vyššie uvedenými spôsobmi je aj, podľa názoru najvyššieho súdu, spôsobilé kvalitu života iného významným spôsobom znížiť. Navyše úroveň zníženia kvality života poškodenej bola v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s obsahom ktorej sa krajský súd bez výhrad stotožnil, vyjadrená skutočnosťou, že poškodená v dôsledku konania obvineného bola nútená dočasne odísť zo X. na iné miesto Slovenskej republiky. Nepochybne sústavné, teda bez významnejšej prestávky obťažujúce konanie obvineného vyššie konkrétne popísanými rôznorodými (deviatimi) spôsobmi po dobu viac ako rok a štvrt', podmienky sústavnosti (ale aj hromadnosti) tak, ako ich prezentuje či už česká alebo aj slovenská právna teória napĺňa.

Pokiaľ obvinený namietal, že poškodená opustila mesto X. nie preto, aby sa vyhla jeho obťažujúcemu konaniu, ale za účelom podania trestného oznámenia na policajné oddelenie, kde pôsobil jej známy, v dôsledku čoho táto skutočnosť nenasvedčuje podstatnému zhoršeniu kvality jej života, k tomu je potrebné uviesť, že už viac ako jeden a štvrt' ročné sústavné nechcené obťažovanie vyššie naznačenými spôsobmi naznačuje podstatné zhoršenie kvality života a pokiaľ je zavŕšené potrebou opustenia miesta obvyklého pobytu, niet o tomto závere žiadnych pochyb. Z ustálených skutkových zistení pojatých do takzvanej skutkovej vety rozsudku okresného súdu nijakým spôsobom neplynie, že by poškodená opustila mesto X. len preto, aby podala trestné oznámenie na policajnom oddelení, kde pôsobil jej známy bez toho, aby konanie obvineného vnímala ako obťažovanie. Námietka obvineného v tomto smere je nepochybne taktiež skutkového charakteru, keďže obvinený namieta, že v prejednávanej veci vykonané dokazovanie preukazuje iné závery, než k akým dospeli súdy nižšieho stupňa. Ako to však už bolo vyššie uvedené, skutkové námietky sú z prieskumu dovolacieho súdu na podklade dovolania obvineného s ohľadom na už spomínané ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku vylúčené. Pokiaľ obvinený dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa vychádzajú zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, mal možnosť podať podnet ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky, aby podal dovolanie podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, obvinený sám však na podanie dovolania smerujúceho ku

skutkovým zisteniam súdov nižšieho stupňa oprávnený nie je. Ani týmito námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Na strane druhej je potrebné obvinenému prisvedčiť, že časť konania týkajúca sa použitia bejzbalovej palice a žiadania telefónneho čísla na priateľa poškodenej predstavuje jedno totožné konanie, preto nemôže zakladať viacčinný súbeh (ako to namieta prokurátor) trestných činov nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Trestného zákona a vydierania podľa § 189 Trestného zákona, ktorý predpokladá dve samostatné konania. Zároveň sa žiada uviesť, že trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Trestného zákona je v pomere subsidiarity k trestnému činu vydierania podľa § 189 Trestného zákona, preto je ich jednočinný súbeh v zásade vylúčený.

To potom znamená, že súdy nižšieho stupňa nepostupovali správne (v neprospech obvineného porušili zákon), pokiaľ vyššie uvedenú časť konania obvineného posúdili ako samostatný trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona a zároveň ako súčasť konania predstavujúceho trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Trestného zákona. S ohľadom na vyššie uvedené dôvody malo byť toto konanie posúdené len ako trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona a vzhľadom na to, že použitie zbrane, teda bejzbalovej palice, je obsiahnuté len v uvedenej časti takzvanej skutkovej vety, aj podľa názoru najvyššieho súdu, kvalifikačný moment - so zbraňou pre použitie ustanovenia § 360a ods. 2 písm. b) Trestného zákona naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku však dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

V prejednávanej veci zistené porušenie zákona, podľa názoru najvyššieho súdu, postavenie obvineného zásadne neovplyvnilo. Vzhľadom na to, že obvinený sa sťažného konania dopustil voči blízkej teda chránenej osobe, aj bez záveru o použití zbrane bolo potrebné konanie obvineného právne kvalifikovať aj podľa ods. 2 §-u 360a Trestného zákona, čo znamená, že spomínané pochybenie súdov nižšieho stupňa nemalo zásadný význam ani z hľadiska právnej kvalifikácie konania obvineného ale ani ukladania trestu, o to viac, že úhrnný trest mu bol ukladaný podľa prísnejšieho trestného činu, a to vydierania podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona.

Pri úvahách o prípadnom možnom ovplyvnení postavenia obvineného zásadným spôsobom zvažoval najvyšší súd aj možný vplyv samotného použitia svojim spôsobom prísnejšej kvalifikácie (dve písmená druhého odseku namiesto jedného), než aká by prichádzala do úvahy, teda, či záver o spáchaní určitého trestného činu má pre obvineného v prejednávanej veci význam už sám osebe, a nielen až v nadväznosti na výrok o treste.

Takýto výrok už sám osebe by mohol mať význam pre obvineného za situácie, že obvinený by významným negatívnym spôsobom pociťoval jeho dopad na svoje postavenie, keďže už samotným výrokom o spáchaní konkrétneho trestného činu určitou osobou štát deklaruje, že táto osoba sa dopustila konania vysokej škodlivosti, teda v podstate, že je „zločincem, kriminálnikom“, odsúdenie je spravidla vyhlásené verejne a je možné, že sa takto o jeho obsahu dozvie okolie odsúdeného. V tomto smere by potom obvinený mohol takýto výrok vo svojej sfére reálne negatívne pociťovať aj bez následného výroku o treste (primerane nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 519/2019).

Toto však, podľa názoru najvyššieho súdu, nie je prípad dovolateľa.

Obvinený bol v minulosti 6-krát súdne trestaný, opakovane bolo teda jeho odsúdenie verejne vyhlásené a z tohto dôvodu sa mohlo, či už užšie alebo širšie jeho okolie o tom, že je „zločincem, kriminálnikom“ dozvedieť. Napriek tomu sa obvinený opakovane dopúšťal ďalších trestných činov. Zjavne teda verejné odsúdenie za trestný čin obvinený nepociťuje, nevníma ako negatívny dopad na jeho postavenie v spoločnosti, keď aj po prvom verejnom vyhlásení rozsudku sa opätovne dopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Nie je teda možné v jeho prípade dospieť k záveru, že by použitie svojim spôsobom prísnejšej právnej kvalifikácie (než aká prichádzala do úvahy) jeho konania, ktorého sa reálne dopustil, pri jeho odsúdení, samé osebe mohol obvinený zásadným spôsobom negatívne pociťovať.

Obdobne je nutné konštatovať aj vo vzťahu ku skutočnosti, že zápis o svojím spôsobom prísnejšej právnej kvalifikácii bude obsahom registra trestov, z pohľadu možného ďalšieho použitia tejto skutočnosti v prípadných ďalších trestných konaniach proti obvinenému. Vzhľadom na to, že obvinený bol v prejednávanej veci odsúdený za dva trestné činy, pričom trest mu bol ukladaný podľa ustanovenia § 189 ods. 2 Trestného zákona (prísnejšie trestného trestného činu), navyše použitie aj ďalšieho písmena u menej závažného trestného činu nemalo za následok posun do prísnejšie trestného odseku, takýto zápis nemá na obvineného zásadný negatívny dopad ani z hľadiska priťažujúcich okolností, či použitia ustanovenia § 38 Trestného zákona obsahujúceho úpravu zákonom stanovenej základnej trestnej sadzby za jednotlivé trestné činy uvedené v osobitnej časti trestného zákona v smere zvýšenia dolnej hranice takto určenej trestnej sadzby.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namietal nedostatok dôvodov spočívajúci v tom, že súdy nižšieho stupňa opreli svoje rozhodnutie len o výpoveď poškodenej, a to bez toho, aby prihliadli na zmenu jej výpovede v prospech obvineného, vo vzťahu k tomu je potrebné poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolene účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06) - primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 155/2018.

Z odôvodnení rozhodnutí okresného, ale aj krajského súdu plynie, že súdy nižšieho stupňa opreli svoje rozhodnutia nielen o výpoveď poškodenej, ale aj o výpoveď jej matky svedkyne C. P., o listinné dôkazy, a to elektronickú komunikáciu medzi obvineným a poškodenou a taktiež videozáznam, z ktorého súdy nižšieho stupňa vyvodili záver, že zo spôsobu, akým obvinený obsah tašky držal a manipuloval s ním, nemohlo ísť o klobásky (ako to namietal obvinený), ale skôr o bejzbalovú pátku. Súdy nižšieho stupňa sa podľa názoru najvyššieho súdu v dôvodoch svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadali aj so zmenou vo výpovediach poškodenej dospejúc k záveru, že poškodená na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí konanie obvineného bagatelizovala, zmierňovala v snahe zmierniť jeho vinu prípadne hroziaci trest (strana 6, odsek 3 rozhodnutia krajského súdu) poukazujúc aj na tú časť výpovede poškodenej, podľa ktorej konanie obvineného ju síce obťažovalo, ale jej išlo hlavne o to, aby mu bol zakázaný styk s ňou, aby za ňou nechodil do roboty, avšak zdá sa jej prehnané za toto dostať 5 alebo niekoľko rokov (5. strana, 3. odsek rozhodnutia okresného súdu).

Preto ani týmito námietkami obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný nenaplnil.

Vzhľadom na to, že v rámci dovolacieho konania najvyšší súd, ako to plynie z už opakovane citovaného

ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou, podľa ktorej odvolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť, obvineného návrhy na doplnenie dokazovania prekračujú rámec dovolacieho konania, keďže nimi obvinený napáda úplnosť a správnosť skutkových zistení, ktorými však nie je možné s ohľadom na vyššie citované ustanovenie dovolanie úspešne odôvodniť.

A pokiaľ ešte obvinený namietal nesprávnosť aplikácie ustanovení § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona, teda nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, ani v tomto smere najvyšší súd pochybenie súdov nižšieho stupňa nezistil.

Obvinený bol uznaný vinným zo spáchania dvoch úmyselných trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, spáchaných dvomi skutkami, preto uloženie úhrnného trestu za použitia § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, teda vrátane použitia takzvanej asperačnej (zostrovacej) zásady bolo plne na mieste. A keďže súčasne znenie ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného poriadku neukladá pri použití asperačnej zásady povinnosť zvyšovať dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona nebolo pre obvineného neprimerane prísne (§ 38 ods. 7 Trestného zákona), pričom z citovaných ustanovení, podľa názoru najvyššieho súdu, iný dôvod pre nepoužitie oboch dotknutých ustanovení neplynie. Vzhľadom na to, že obvinený sa v minulosti zločinu už dopustil [a to nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona - rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/72/2012 z 21. marca 2016], použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona a zvýšenie dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou (§ 38 ods. 8 Trestného zákona) na úroveň 7 rokov ($10-4=6/2=3+4=7$) bolo v súlade so zákonom, preto ani týmito námietkami obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že dovolateľ skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uplatnenej dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného I. T. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.